

## VECKANS BERÄTTELSE

Han och hon.

Av Michael Corday.

De sitta bredvid varandra i bilen, herrn vid ratten, fru vid hans sida, men deras andletsdrag ha ett hårt, tillknäppt uttryck. De ha lämnat sitt hem under grål, den första verkliga tvisten under deras sjuåriga äktenskap. Och var och en ruvar tigande på sitt groll. En timme — en hel timme för sent var frun färdig. Det är ett rekord!

Och när man betänker att hon aldrig kan bli färdig i rätt tid. Ah, denna förarliga vana bringar herrn i förtvivlan. Hur noga har han inte beräknat allt. De hade omkring 20 mil att köra, nu är allt förgäves, den beräknade tidtabellen stämmer inte alls. Nu kör han, retad av denna långa väntan, dubbelt så fort för att kunna taga igen den förlorade tiden, fruktar att trots allt inte komma punktligt och måste på grund av sin nervositet vara beredd på alla möjliga missöden. Hela nöjet var förstört.

När man som i dag är bjuden till vänner på frukost, blir en sådan försening rent av oförläpplig. Man förolämpar ju sitt värdfolk därigenom. De måste naturligtvis tro, att deras förbrända mat, deras otålighet, deras oro är alldeles likgiltigt för deras gäster, när man låter dem vänta så länge. Och så deras skämt, deras anspelningar på ett litet missöde, som man inte vill erkänna, deras gäckarier över bilen, som alltid kommer för sent. När punktlighet är kungens hövlighet, så borde den åtminstone vara bilistens strävan.

Men vad som mest kränker och djupast sårar herrn, är att han känner sig vanmäktig gentemot denna last, som dock vore så lätt att undvika. Här står han så att säga vid gränsen av sin makt. På detta område är hans inflytande lika med noll. Logikens och förnufts röst, hans böner, hans ömhet, små skälmaktiga, med en smekning understödda anmärkningar, de häftigaste förebräelser — allt studsar tillbaka mot hustruns envishet. Ingenting kan besegra hennes lilla oskyldiga fel — inte hennes fruktan för att misshaga maken som hon älskar, inte ångslan för hans vrede, inte medvetandet om att förseningen stör hushållets dagliga gång.

Det är så förföriskt att göra något annat än vad man bör, att för en onödig sak låta det nödvändiga vänta, att slösa med tiden och trotsa den flyende stunden för att sedan med en plötslig skräck — som inte är utan ett visst behag — konstatera att man är försenad.

Ett enda svårt ögonblick om olycka, har hans fru sig måste man i alla händelser utskylla. desto mera hård, historiens mörka punkt, som vägen tyvärr är allt utom nämligen människens förebräel-bekväm. Först komma starka ser, vilken form dessa än må stigningar som aldrig tyckas tåta.

Vanligen är det bara en helt ganska smala vägen i krökar kort scen, som man genast har nedåt med djupa tvärbranter glömt igen, man den här gången var den häftig och långhyggliga kurvorna vore, där varig. Ett sammansvär sig fortsättningen av vägen dölar för att förvärta den.

Sedan en timme hade herrn i alltmer stigande vrede gått av och an bredvid bilen, hans förvåning hade så småningom övergått i ovilja och vrede, som slutligen blivit ett slags koncentrerat raseri, blandat med en viss skadeglad önskan att förseningen måtte bli ännu långvarigare för att till sist nå upp till något oerhört.

Vad frun beträffar, så hade hon kommit ner i en mycket utmanande sinnesstämning, som brukar vara den skyldiga parten egen. Sammanstötningen var fruktansvärd. Herrns magasinerade vrede gav sig slutligen luft i ett skymföret, ett riktigt nedrigt skymföret, så att frun, glömmande allt sitt saktmod och sin eftergivenhet, reste sig under förolämpningen och slungade sin man i ansiktet en skarp replik — en snabb, torr ordväxling följer, varje pil träffar målet — slutligen ett förbluffat stillatigande.

Nej, om man inte så säkert hade väntat dem, skulle de alls inte ha farit. De skulle inte ha tvingat sig till att visa sina vänner ett glatt ansikte, att dölja sin oenighet.

På bådas ansikten dröjer kvar det hotfulla uttryck, varmed de ett ögonblick ha sett på varandra.

Och bådas hämndlystnad ökas med tystnaden, den dystra, olycksbådande tystnad, då ett missförstånd växer tills det antar jätteproportioner.

Herrn söker i det förfärliga efter orsaker som kunna rättfärdiga hans häftighet. Han räknar de gånger, då hustruns förargliga fel har fördärvat något som de ämnat företaga sig. Så vidgas tankarna. Under önskan att finna nya fel, gräver han själv fram sådana som inte ha härlets uteslutande av förseningar. Till sist har han fått ihop en hel skuldbok full av bittra anklagelser.

Frun kämpar med tårarna, som harm och smärta avpressar henne. Hon blir brännande het vid tanken på den förolämpning för vilken hon har varit utsatt. Det förefaller henne, som om hon i sin man skulle ha upptäckt en helt ny mänsklig, en grobian, utan godhet eller tålmod, vid vars sida ett fortsatt liv skulle vara outhärdligt.

Så äka de vidare utan att det lyckas fartens friska vind att skingra deras bittra vrede.

Herrn sitter stel och rak som ett ljus vid ratten, men hans händer darra nervöst. Han bemödar sig om att försöka göt göra den idiotiska förseningen, att åtminstone återvinna en del av den förlorade tiden. Om de på grund härav skulle råka ut för nå-

gon olycka, har hans fru sig själv att skylla. desto mera hård, historiens mörka punkt, som vägen tyvärr är allt utom nämligen människens förebräel-bekväm. Först komma starka ser, vilken form dessa än må stigningar som aldrig tyckas tåta.

Vanligen är det bara en helt ganska smala vägen i krökar kort scen, som man genast har nedåt med djupa tvärbranter glömt igen, man den här gången var den häftig och långhyggliga kurvorna vore, där varig. Ett sammansvär sig fortsättningen av vägen dölar för att förvärta den.

vägg, medan en avgrund gaket mänsklig. Ni har skönhets-sinne o. ni är mera ärlig inför er själv än vi andra.

Herrn, som inte vill sakta farten alltför mycket, håller upprörd foten över bromspedalen och låter vagnen nästan skrapa emot bergväggen på högra sidan. Farten är vanvetlig, oförsvarlig, men trots detta minskas inte deras vrede. Båda ruva fortfarande på den, harmas över det gemensamma livet och föreställa sig hur deras tillvaro skulle ha kunnat gestalta sig, om de levat livet var för sig. Och med önskan att göra sig fria, skaka de inom sig själva på de förhatliga bojer som skilja dem från denna frihet.

\* \* \*

Då dyker plötsligt på mindre än två meters avstånd upp en vagn framför dem, jättelik, hotande. Den unga frun utstöter ett skri som genljuder vida omkring och griper mannen om armen. För att möjligen kunna undvika en sammanstötning kastar han med en instinktiv rörelse vagnen åt vänster. Det är bara enstaka pålar som skydda vägen vid avgrunden — med överbärande ansträngning gör han ett försök att stanna — ena framhjulet ränner upp på en stenhöj — det andra svävar redan över avgrunden. De få genomleva några ögonblick av den högsta dödsångest — då står vagnen stilla. De äro räddade.

Darrande, dödsbleka, utan ett ord, sitta de tryckta tätt intill varandra. Och plötsligt, alldeles som om dödsvisionen skulle ha givit dem klarhet över livets värde, som om de genom den nyss lidna uppskakande erfarenheten hade lärt sig fatta det betydelselösa i deras strid och djupet av deras kärlek — utan att tala, utan att avvakta någon rörelse från den andra, omfamna de i övermättet av sina känslor varandra, och deras läppar mötas i en lidelsefull kyss.

## ROMANTIK.

Av Kelvin Lindermann.

De lutade sig båda två ut genom samma fönster, och gramofonmusik och de andra gästernas skratt och pratt lät så överkligt. Här voro de då, tänkte han, mera ensamma än om de hade stått i en öken eller på en timmerflotte mitt på ett stort hav. De voro — och detta fann han vara en träffande liknelse — lika ensamma som den man, som ensam och utfattig kommer till London och går på Strand och Piccadilly bland människor, som icke se honom, och svälter.

Mannen vid fönstret tände sin cigarrett och sade: — Vi ha icke sett varandra förrän i afton, och jag har en känsla av att jag skulle vilja göra något för er, något stort, något riktigt bra för er. Tycker ni att det är löjligt?

Hon lät honom lägga sin arm om hennes liv, och de sågo tankfullt ned på stadens tak. Långt nere körde spårvagnar och bilar.

— Ni har ett vackert namn, sade han, det är som suset i en mörk-granskog.

— Ni är bra rar, sade hon, och jag tycker jag liksom känner till allt om er, som om vi hade känt varandra i hundra år. Jag är så glad över att vi redan blivit vänner.

— Hurudan är jag då? Han smålog.

— För det första är ni myc-

ket mänsklig. Ni har skönhets-sinne o. ni är mera ärlig inför er själv än vi andra.

Han nickade endast, ty han visste, att sådan var han icke, om än det var det ideal han sökte att nå. Var det verkligen möjligt för en människa att vara bättre än sig själv?

— Se, sade han plötsligt. Fyrverkeri!

— Då skola vi önska något.

— Vad önskar ni då, Wanja?

— Mycket.

— Berätta mig vad.

— Då det lyste rött önska-de jag kärlek, vid det blå renhet och då den stora vita stjärnan kom önskade jag... drömmar.

Han tog fasta på orden och bildade en mening, som han visste han skulle ångra så snart han sagt det. Han sade: — Renhet är att drömma om kärlek.

— Och ni min vän, vad önska-de ni? frågade Wanja.

— Endast en sak.

— Framgång?

— Jag var inte så blygsam.

Mera än det.

— Ah, nu vet jag. Förök-samhet?

— Jag önskade att jag inte skulle göra er besviken på den vänskap jag i afton givit er. Jag önskade att jag inte skulle bli förälskad i er utan alltid få lov att tjäna er i ödmjuk vänskap.

— Jag tror inte, att ni kommer att bli förälskad i mig, sade hon, snarare jag i er. Hon log. Där ser ni hur jag blottar mig.

— Jag fruktar att ni kommer att ångra er vänlighet mot mig här i afton, sade han och grep hennes ena hand. Ni vet inte vad detta betyder för mig. Jag har alltid längtat efter en god, god vän.

— Även jag. Hon smålog och han lade märke till det, det var inte ofta hon log.

— Mera champagne, Wanja?

— Tack, Herluf. Han kände en rysning från huvudet och nedåt hela ryggen. Det var första gången som hon hade nämnt hans namn, och det hade varit som en kyss.

Han hällde i glaset och hämtade en ny flaska vin.

— Då ringer jag till er i morgon, Wanja. Ni är säkra på att ni inte blir missnöjd? Vad komma era andra vänner att tycka om mig?

— De komma att tycka bra om er, Herluf.

— Hur dags skall jag ringa?

— När ni vill, sade hon.

— Jag är säker på, sade han vidare, att ni har glömt mig i morgon eller också ler ni åt mig och tycker att vi ha varit barnsliga i kväll.

— Visst inte, min vän. Jag har varit mycket glad över att träffa er. Ni är en god kamrat.

— Mera champagne Han lyfte buteljen.

— Nej tack, sade hon, och han fyllde sitt eget glas.

— En vecka senare kom Herluf gående på en trafikerad gata tillsammans med en vän. En ung, mörk dam kom gående efter dem.

Forts. å sid. 13.

## PLAGAS ICKE MER

av dålig mage, då äkta Linfrö-extrakt av Östersunds-magasinet i Stockholm med botar magsjukdomar, såsom magsyra, magkatarr, magsår, dålig mat-smältning, trög, avföring och därmed följande svindel, matt-het, tryckande känsla i mag-groppen, sveda i bröstet, sömnlöshet m.m. Pris per paket \$1.20. Levereras tullfritt i Canada: P. Nelson, 409 Dufferin ave., Winnipeg, Man.

**Mrs. J. Halvorson,**  
1431 ADAMS ST. N. E.  
Minneapolis, Minn.

## WADENA.

### Skandinaver Önskas

Det finns fortfarande rum för många skandinaviska settlare i Canadas bästa "mixed farming" distrikt, Enderston Co., C.P.R. och Hudson Bay-land, 8 till 10 års avbetalningsvillkor, \$200 till \$400 vid köpet. Upparbetade farmer till olika priser. Staden har mejeri, kvarn, högskola, hospita m.m. Största skandinaviska settlement i Canada.

**LEONARD WREEDE**  
Box 51. Wadena, Sask.  
**SASKATOON**

## SASKATOON.

**Drs. Swartout & Toren**  
**DENTISTS**

Skandinaviska tandläkare  
200 New MacMillan Bldg.  
(Nära C.N. järnvägsstation.)  
**SASKATOON**  
Smärtfri tandutdragnings.  
Gas bedövning. X-ray  
Telefon 6070.

## U. S. A.

## UNGAMÄN

som ha lust att känna sig själva, skulle skriva efter ett exemplar av N. Rosenberg Co.'s berömda bok

### "LIVETS HEMLIGHETER"

Boken handlar om livets hemligheter, äktenskapet, många slägs sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande, och huru man kan bota sig själv i hemmet o.s.v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglat omslag till en var, som på ett postkort eller i brev sänder sin adress till den välgörande läkarefirman

**N. ROSENBERG CO.,**  
Room 906-52 W. Randolph S. Dept. 4. Chicago, Ill.  
Dr. T. W. Deachman, konsulterande läkare.

## Är Ni Sjuk eller Svag?

Församma då icke att i tid vända er till mig. Trettio års caverbruten praktik i behandling av tusentals fall visar välförtjänt förtroende.

Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika

### SVENSKA RÅDGIVAREN "GODA RÅD"

Denna berömda med flera illustration försedda läkarebok, av Leigh skrivt speciellt för svenskar i U. S. och Canada, innehåller många välförtädda RÅD OCH UPPLYSNINGAR FÖR UNGA MÄN om deras alla för MÄNNEN SÄR-EGNA SJUKDOMAR, deras följder, förebyggande och huru de kunna bota i hemmet o.s.v. Boken handlar i ver om LIVETS HEMLIGHETER och borde läsas av varje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet öval, försvaga er, eller missa chansen i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bli återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. BOKEN SÄNDES ALLDELES GRATIS och PORTOFRETT I FÖR-SEGLADT OMSLAG TILL ALLA, som insända namn och adress till

**Dr. L. K. LEIGH,**  
179 W. Washington St., B. 8., Chicago, Ill.